

– Познах, защото съм знаел надолу. А къде виждам Омиш? Няма никой, без да ме запита никой къде отивам. Какво значи това?

– Право пред нас. А тук наблизо виждам една градска порта, колко чепки.

39

Блътителите спуснаха моста над рова, дигнаха желязната решетка зад главната градска порта на Тесалоника и позволиха на народа свободно да влиза и излиза. Селяни пристигаха натоварени с кошници зеленчук, придружени от мулета, които носеха дърва. Селяните носеха яйца, масло, птици. Монаси, странници и просяци идеха да дирят закрила и ^{подежки} помощи в домовете на богати архонти; фокусници, целебници, търговци пристигаха от всички краища, за да покажат изкуствата, уменията и стоките си в града на Свети Димитра. От портите излизаха стада за паша, млади момичета отиваха, придружени от братята и годениците си, на панаиря извън градските стени, чужденци идваха да се предлагат за наемници в деспотската войска.

Между потока люде, който се вливаше в града, имаше и някакъв сляп божек, който вървеше воден за ръка от едно хубаво момче, с черни очи и напета стойка.

Мнозина минувачи из улиците се извърщаха да погледнат момчето, което с бялото си лице и благороден профил не приличаше да бъде водач на просяка. ^{Но} ~~Ама~~ имаше и много други, които неволно се взираха в лицето на божека и неясна мисъл почваше да смущава духа им. Някои дори, застанали да бърбят пред вратите на някой джъкян, преставаха да говорят и дълго следяха с взор отдалечаващия се, след това пошъпваха:

– Колко прилича на кир Тодор! Човек би казал, че...

А в това време божекът питаше сина си:

– Къде сме сега, Димитри?

Момчето, което бе израсло в пленничество, далеч от родния си град, мъчно можеше да се оправи в многобройните улици, площади и улички, които се пресичаха в гъста мрежа.

– Близо до пристана...